

(๒๒)

คำสั่งศาลรัฐธรรมนูญ

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลรัฐธรรมนูญ

คำสั่งที่ ๒๘/๒๕๕๑

เรื่องพิจารณาที่ ต.๗/๒๕๕๑

วันที่ ๑๓ สิงหาคม พุทธศักราช ๒๕๕๑

เรื่อง นายประจวบ อินทปิตย์ (ผู้ร้อง) ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยตามรัฐธรรมนูญ มาตรา ๒๑๒ กรณีไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรม

ข้อเท็จจริงตามคำร้องสรุปได้ว่า นายประจวบ อินทปิตย์ ผู้ร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัย ปัญหาข้อเท็จจริงและข้อกฎหมายแห่งคดีเพิ่มเติม โดยผู้ร้องอ้างว่าเคยยื่นคำร้องขอให้ศาลรัฐธรรมนูญ วินิจฉัย เมื่อวันที่ ๒๕ ธันวาคม ๒๕๕๐ แต่เมื่อตรวจสอบแล้ว ปรากฏว่าสำนักงานศาลรัฐธรรมนูญ ไม่เคยได้รับเรื่องดังกล่าวแต่อย่างใด ในการนี้ผู้ร้องได้ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญวินิจฉัยเพิ่มเติมจากคำร้อง เดิมที่ผู้ร้องอ้างอีก ๓ ประเด็น โดยสรุปข้อเท็จจริงได้ว่า ผู้ร้องถูกจับกุมและดำเนินคดี เนื่องจากได้ ร่วมกันกระทำการแอบอ้างพระบรมวงศานุวงศ์เพื่อฉ้อโกงประชาชนในการซื้อขายที่ดิน ณ จังหวัด นครสวรรค์ ศาลชั้นต้นสั่งจำคุกรวม ๑๐ ปี ในความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา ๑๑๒ ศาลอุทธรณ์ภาค ๖ มีคำสั่งยืนตามศาลชั้นต้น ขณะนี้เรื่องอยู่ในชั้นศาลฎีกา ผู้ร้องอ้างว่าไม่ได้รับความ เป็นธรรมจากการกล่าวหาและร่วมกันดำเนินคดีของฝ่ายโจทก์ (อดีตผู้ว่าราชการจังหวัด นครสวรรค์ เจ้าพนักงานตำรวจ และพนักงานอัยการ) ต่อมาผู้ร้องได้ฟ้องร้องและดำเนินคดีต่อฝ่าย โจทก์ รวมทั้งทำหนังสือถึงประธานกรรมการป้องกันและปราบปรามการทุจริตแห่งชาติ ผู้ร้องจึงขอให้ ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่า การกระทำของฝ่ายโจทก์และผู้เกี่ยวข้องเป็นการหมิ่นประมาท

- ๒ -

อาชมาตมาคร้ายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์หรือไม่ หากผู้ร้องมีหลักฐานว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากคณะผู้พิพากษาศาลยุติธรรมแล้ว ผู้ร้องจะใช้สิทธิยื่นเรื่องเพื่อถอดถอนคณะผู้พิพากษาศาลออกจากตำแหน่งได้หรือไม่ และหากผู้ร้องมีหลักฐานว่าไม่ได้รับความเป็นธรรมจากกระบวนการยุติธรรมของประเทศไทย ผู้ร้องจะใช้สิทธิยื่นเรื่องเพื่อขอความคุ้มครองต่อองค์กรคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแห่งโลก (เอ็นจีโอ) ได้หรือไม่

ประเด็นที่ศาลรัฐธรรมนูญต้องพิจารณาเบื้องต้นมีว่า คำร้องของผู้ร้องเข้าเกณฑ์ตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ ที่ศาลรัฐธรรมนูญจะรับไว้พิจารณาวินิจฉัยหรือไม่

รัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๔ มาตรา ๒๑๒ วรรคหนึ่ง บัญญัติว่า “บุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้มีสิทธิยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญได้” และวรรคสอง บัญญัติว่า “การใช้สิทธิตามวรรคหนึ่งต้องเป็นกรณีที่ไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว ทั้งนี้ ตามที่บัญญัติไว้ในพระราชบัญญัติประกอบรัฐธรรมนูญว่าด้วยวิธีพิจารณาของศาลรัฐธรรมนูญ”

ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาตามบทบัญญัติของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช ๒๕๕๐ มาตรา ๒๑๒ แล้ว เห็นว่าผู้ที่จะยื่นคำร้องต่อศาลรัฐธรรมนูญตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าวข้างต้นต้องประกอบด้วยหลักเกณฑ์และวิธีการตามที่กฎหมายกำหนดไว้ ดังนี้

- (๑) ต้องเป็นบุคคลซึ่งถูกละเมิดสิทธิหรือเสรีภาพที่รัฐธรรมนูญนี้รับรองไว้
- (๒) บุคคลนั้นต้องยื่นต่อศาลรัฐธรรมนูญเพื่อมีคำวินิจฉัยว่า บทบัญญัติแห่งกฎหมายขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ และ
- (๓) ต้องเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม้อาจใช้สิทธิโดยวิธีการอื่นได้แล้ว

พิจารณาแล้วเห็นว่า กรณีตามคำร้องของผู้ร้องที่ขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยว่าการกระทำของฝ่ายโจทก์และผู้ที่เกี่ยวข้องเป็นการหมิ่นประมาท อาชมาตมาคร้ายต่อสถาบันพระมหากษัตริย์หรือไม่ ผู้ร้องจะใช้สิทธิทางกฎหมายขอยื่นเรื่องเพื่อถอดถอนคณะผู้พิพากษาออกจาก

- ๓ -

ตำแหน่งได้หรือไม่ และผู้ร้องจะใช้สิทธิขอขึ้นเรื่องเพื่อขอความคุ้มครองต่อองค์กรคุ้มครองสิทธิมนุษยชนแห่งโลก (เอ็นจีโอ) ได้หรือไม่ กรณีตามคำร้องเป็นการขอความเห็นต่อศาลรัฐธรรมนูญ มิใช่เป็นการร้องว่าบทบัญญัติแห่งกฎหมายใดขัดหรือแย้งต่อรัฐธรรมนูญ ตามรัฐธรรมนูญมาตรา ๒๑๒ ที่ผู้ร้องจะขอให้ศาลรัฐธรรมนูญพิจารณาวินิจฉัยได้

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น ศาลรัฐธรรมนูญจึงมีคำสั่งไม่รับคำร้อง

(คำสั่งที่ ๒๘/๒๕๕๑)

(นายเจริญ ภัทศิธนากุล)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเจริญ อินทजार)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายเฉลิมพล เขศอรุณ)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายนรกิจ มาประณีต)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายบุญส่ง กุลนุปผา)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายวัฒน์ ศรีวยพิสุทธิ์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายสุพจน์ ไช้มุกด์)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ

(นายอุดมศักดิ์ นิติมนตรี)
ตุลาการศาลรัฐธรรมนูญ